

FVLGENTII EPISCOPI CARTHA-

GINENSIS MYTHOLOGICARVM AD CATVM

Presbyterum Carthaginensem, Liber primus.

solitus es

Vaniis inefficax petat studium res quæ carent effectu, & ubi emolumentum deest, negotii causa cesset inquiri, hoc videlicet pacto, quia nostri temporis erumiosa miseria non dicendi petit studium, sed uiuendi flet ergastulum, nec famæ assistendum poëtica, sed fami consulendum domestica. Citius nunc aut quod amiseris fleas, aut quod edas inquiras, quàm quod dicas inuenias. Vacat hoc tempore poterit tibus opprimere, prioribus rapere, priuaris perdere, miseris flere. Quia soles Domine meas cachinnâtes sæpius nœnias lepore satyrico litas lubentius affectare, dum ludicro talia uentilans epigrammate comœdica solita est, uernulitate mulcere. Additur, quia & mihi nuper imperasse dignoscis, ut feriatas ad fatini tuarum aurium sedes lepidò quolibet susulto permulceâ. Parumper ergo ausculta, dum tibi rugosam sulcis anilibus ordior fabulam, quam nuper Attica soporata falsura, nocturna præsulè lucerna commentusum, ita somniali figmento delusam, quo non poëtam furentem aspicias, sed onirocitem sopotis nugas ariolantem aduertas. Neq; enim illas Heroidarum arbuteris lucernas meis præsulè libris, quibus aut Sulpicillè procacitas, aut Psyche's curiositas declarata est, neq; illam Phædræ quæ maritum Phædræ in tumulum duxit, aut Leandricos natus interceptit, sed quæ nostrum academicum rhetorem ita usq; ad uitalem circumtulit, quo pene dormientè Scipionem cœli ciuem effecerit. Verum respublica uideat quid Cicero egerit. Me interim discedentem à te Domine, dum quasi urbanis extorrem negotiis ruralis ocii torpor astringeret, euitans erumiosa calamitatum naufragia, quibus publicæ incessabiliter uexatur actiones, arbitrabar agrestem secure adpisci quietem, ut procellis curatum celantibus, quo in torporem urbana tempestas exciderat, uelut Halcyone niduli, placitam serenitatem uillatica semotione tranquillior agitarem, sopitisq; in uilla silentii rauisonis iurgiorum classicis, quibus me Galogetici quæssa uerant impetus, defecatam silètio uitam agere credidissem, ni me illuc quoq; mœrorum improborum angina sequeretur, felicitatisq; nouerca fortuna (quæ amatum quoddam humanis interserit semper negotiis) me quasi pedissequa sectaretur. Nam tributaria in dies conuentione compulsantium pedibus limen proprium triuerat, noua inditionum ac momentanea proferens genera, quasi Myda rex ex homine uerteret, ut locupletes tactus rigens auri materia sequeretur. Credo etiam Pactoli ipsius fluenta condictis frequentibus deficasse. Nec hoc tantum miseriarum ergastulum sat erat, addebatur his, quod etiam bellici frequenter incursus pedum domi radicem infigere iusserant, quo portarum nostratum pessulos atanearum cassibus oppletos quispiam non uideret. Agrorum enim dominium gentes ceperant, nos domorum. Fructus enim nostros expectare licuit non frui. Merces quippe nobis fuerat gentilis, si uel ad manendum clausos relinquerent. Sed quia nunquam est malum immortale mortalibus, tandem domini regis felicitas, aduētantis solis crepusculum mundo tenebris dehiscens, patres absterisit. Et post torpentes incessus, quæ tum bellicum profligauerat interdictum, licuit tandem arua uisere, limites circuire. Egreditur nautarum in morem, quos tempestatum flagitamèto constrictos exoptata reduces excipit ripa, & uelut parietum indumētis exuti post domesticas stationes ambulare potius discimus quàm progredimur, & Maroneo uersui cõsimiles, Tandem liberequus campo potitur aperto. Intuemur arua, quibus adhuc impressæ bellantium plantæ muricatos (quod aiunt) sigillauerant gressus, & formidine menti nondum exerta hostes in uestigiis pauebamus. Terrorem enim pro sui memoria miles hostis hæredem reliquerat. Sed Troadum in morem ostentabamus alterutrum loco, quorum recodationem aut internitio celebrior faciebat, aut præda. Tandem inter sentosa nemorum fruteta,

fruteta,